

ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

PROTOIERIA GALAȚI

PAROHIA "SF. MC. DUMITRU"

"Veniți la Biserică, veniți la Liturghie! Nu lipsiți Trupul lui Hristos de unul din mădulele Sale, nu Îl lipsiți de ceva care Îi aparține Lui. Absența ta este o lipsa din Trupul Lui!" (Sf. Ignatie Teoforul)

DUMINICA VI-a DUPĂ RUSALII – 04.07.2010
+ Sf. Andrei, Arhiepiscopul Cretei; Cuv. Marta.

EVANGHELIA DUPĂ MATEI 9, 1-8 (VINDECAREA SLĂBĂNOGULUI DIN CAPERNAUM)

Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale! Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimile văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.

IISUS HRISTOS, DUHOVNICUL ȘI DOCTORUL DESĂVÂRȘIT. Evanghelia Duminicii a VI-a după Rusalii evidențiază în mod deosebit puterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos de-a vindeca pe cei bolnavi. El vindecă pe un om paralizat, numit slăbănog în limbajul Evangheliei, însă, înainte de a-l vindeca, îi spune: *"Îndrăznește fiule, și se iartă păcatele tale"* (Matei 9,2). Domnul Iisus Hristos vindecă mai întâi sufletul de păcate zicând: *"și se iartă păcatele tale!"*, iar după aceea, puțin mai târziu, îi spune bolnavului paralizat: *"Scoală-te, ia-ți patul tău și du-te la casa ta"* (Matei 9,6). Iudeii se obișnuiseră deja cu minunile Mântuitorului Iisus Hristos, Care *"vindeca orice boală și orice neputință în popor"* (cf. Matei 9,35). Însă unii dintre cărturarii iudeilor erau foarte contrariați în cugetul lor când au auzit că omul Iisus din Nazaret spune celui bolnav: *"și se iartă păcatele tale"*, deoarece în credința iudaică numai Dumnezeu poate ierta păcatele oamenilor. Dar Mântuitorul Iisus Hristos, cunoscând gândurile lor, le-a zis: *"De ce cugetați cele rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: și se iartă păcatele tale, sau a zice: scoală-te și umblă?"* (Matei 9,5). Și apoi adaugă: *"ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele"* (Matei 9,6). Iisus Se numește pe Sine Fiul Omului, dar puterea de a ierta păcatele Îl arată că este Dumnezeu. Deci, Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic, Care S-a făcut Om pentru mântuirea oamenilor.

Sfânta Evanghelie ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos cunoaște nu numai starea fizică a trupului, ci și starea spirituală a sufletului omului. El cunoaște chiar și gândurile ascunse ale celor care *"cugetă cele rele în inimile lor"*, judecând pe alții. Iisus Domnul cunoaște nu numai boala slăbănogului adus la El pentru a fi vindecat, ci și pocăința acestuia. El nu i-ar fi spus bolnavului: *"îndrăznește fiule, și se iartă păcatele tale"* dacă nu ar fi cunoscut că suferința cauzată de boală a trezit în acest bolnav pocăința, iar pocăința i-a întărit credința lui că numai Iisus îl poate vindeca. Mântuitorul Iisus Hristos numește pe cineva fiu sau fiică numai când omul respectiv are credință în El și în puterea Lui dumnezeiască vindecătoare. Așadar, Domnul Hristos, unicul Duhovnic și unicul Doctor desăvârșit, cunoscător nu numai al păcatelor omului, ci și al pocăinței lui, iartă pe cel ce vine la El cu credință și-l consideră fiu duhovnicesc, arătându-i astfel iubirea părintească milostivă a lui Dumnezeu. Totuși, Iisus Hristos nu divulgă felul păcatului, pentru ca să nu umilească pe cel păcătos. El păstrează taina greșelilor celui suferind, pentru că acesta a venit la El în stare de smerenie, pocăință și speranță. Hristos Domnul nu diminuează demnitatea persoanei umane întristate, ci o salvează și o înalță, după ce aceasta a fost rănită de păcat și de suferința bolii. În cazul bolnavului din Capernaum, boala sa trupească văzută, adică paralizia, era semnul unei boli sufletești nevăzute, și anume o robie a păcatului, o "legătură nedelegată" a sufletului. Însă, prin pocăință, care în acest caz era una tainică, știută numai de Hristos-Dumnezeu și de cel suferind, omul suferind dorea mult să poată schimba starea sa de boală în stare de sănătate, venind cu speranță la Iisus Mântuitorul, Salvatorul, Duhovnicul și Doctorul sufletelor și al trupurilor. Numai după ce i-a iertat păcatele slăbănogului, Mântuitorul îi spune acestuia: *"Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta!"* Înțelesul adânc al acestor cuvinte simple ale lui Iisus ar fi următorul: după ce mai întâi te-am vindecat sufletește, acum te vindec și trupește; de acum vei fi din nou om sănătos între oameni, pentru că te-a miluit Dumnezeu-Omul, Care ți-a iertat sufletul și l-a înălțat la demnitatea de fiu duhovnicesc al Său, după har, iar apoi ți-a vindecat și trupul, dăruindu-ți libertatea de acțiune, mișcare și comuniune cu cei din casă.

„IISUS VĂZÂND CREDINȚA LOR!”. Deși textul ei este scurt, Evanghelia de azi mai evidențiază încă un sens duhovnicesc, foarte folositor pentru viața credincioșilor din Biserică. Evanghelia spune că Iisus, „văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: îndrăznește fiule, și se iartă păcatele tale” (Matei 9,2). Evanghelia nu spune: „Iisus văzând credința lui”, ci „văzând credința lor”. Desigur, avea și bolnavul credință, de aceea Iisus l-a numit "fiu", dar Iisus a văzut mai întâi credința puternică a celor care l-au adus pe cel bolnav la El...Așadar, Mântuitorul Iisus Hristos prețuiește mult credința celor care ajută pe cel bolnav, fiind credință unită cu iubire milostivă și multă smerenie. Prin urmare, învățăm că Dumnezeu prețuiește mult credința celor din familia bolnavului, credința prietenilor lui, credința celor care îl ajută pe cel neputincios, credința tuturor celor milostivi și solidari cu cel aflat în suferință. La credința milostivă și smerită a acestora răspunde Dumnezeu cu iubirea Sa milostivă și vindecătoare, dătătoare de iertare și sănătate, de viață și bucurie. Într-un înțeles duhovnicesc, cei ce au ajutat pe cel bolnav să vină la Iisus reprezintă Biserica, adică pe toți slujitorii și credincioșii ei care ajută pe cei bolnavi. Văzând credința Bisericii Sale, Hristos-Dumnezeu dăruiește vindecare sau alinare multor bolnavi care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși sau nu mai pot veni singuri la biserică, ci sunt aduși de alții, sau zac în pat acasă ori în spital. De aceea, la slujbele Bisericii sunt pomeniți zilnic cei bolnavi, iar în aproape toate spitalele din România se află capele sau paraclise, pentru ca să se roage aici preotul de caritate împreună cu cei bolnavi, precum și cei care vin să îi viziteze pe cei bolnavi. Evanghelia de azi ne arată că avem nevoie nu doar de credința și rugăciunea noastră proprie, ci și de credința și rugăciunea altora pentru noi.

SĂ FIM SOLIDARI CU CEI ÎN SUFERINȚĂ! Când vedem că cineva bolnav fiind suferă mult, trebuie să ne gândim că și noi am putea fi cândva într-o situație asemănătoare. Prin urmare, trebuie să arătăm iubire creștină celor suferinzi, să-i ajutăm, nu să-i judecăm. În fața suferinței altora să ne întărim în credință și să sporim în iubire milostivă, rugându-ne cu smerenie și speranță pentru vindecarea lor. De fapt, din credință tare și iubire milostivă s-au înființat primele instituții de caritate sau filantropie creștină. Astfel s-au născut primele bolnițe în mănăstiri, s-au creat primele spitale și primele farmacii, s-au construit primele case de ajutorare a orfanilor, bătrânilor, bolnavilor, săracilor și pelerinilor. Toate acestea sunt rodire ale Evangheliei iubirii lui Hristos pentru oameni în lucrarea socială a Bisericii și apoi a statelor creștine. Dumnezeu îngăduie uneori încercări, între care și bolile, ca noi să fim mai milostivi, mai ajutători, mai solidari și mai sensibili la suferințele altora. Când dăm o mână de ajutor celor bolnavi, săraci și singuri, devenim și noi milostivi și iubitori de oameni ca Hristos Domnul. De fapt, dacă lucrează în noi Duhul lui Hristos, devenim mâinile iubirii lui Hristos, Care, prin noi și prin alți oameni, îi ajută pe cei suferinzi și pe cei neajutorați. Astfel lucrând, noi trăim adevărul că Biserica este Trupul tainic al lui Hristos, care prin lucrarea ei filantropică arată în lume iubirea milostivă a lui Hristos pentru oameni, spre slava lui Dumnezeu și a noastră mântuire. Amin. (Preafericitul Părinte Patriarh Daniel)

SATISFAȚIA DE A VORBI DE RĂU PE ALȚII

„Mi s-a întâmplat să întâlnesc și să aud vorbind oameni, care se refereau perfid, cu o bucurie răutăcioasă la niște „pete” din viața și activitatea unor oameni de seamă și chiar sfinți și care, pentru acele „pete” reale sau închipuite, defăimau toată viața acelor persoane, zicând de ele că ar fi fost fătarnice sau chiar că s-ar fi lepădat de Dumnezeu. Ei sunt gata să-și susțină afirmațiile cu fapte, numai că și acestea sunt tot atât de obscure și de îndoielnice ca și obscurul, suspectul și vicleanul lor suflet, care, cu o „pată” a altuia, păcat sau slăbiciune, vor să-și asigure o falsă justificare propriilor lor fapte reprobabile. Prin acestea însă nu se pot scuza nicicum, ci dimpotrivă, își aduc o și mai mare osândă, fiindcă „văd paiul din ochiul fratelui” și îl judecă, dar „bârna din ochiul lor - da, o ditamai bârnă - nu o iau în seamă” (cf. Matei 7, 3). Zice: acest părinte sau acesta s-a făcut vinovat de cutare sau cutare păcat. Ei, și ce? E om, și nu este om care să nu greșească. „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi” (1 Ioan 1, 8). Ești tu, oare, fără de păcat? Dacă nu ești, de ce arunci în fratele tău cu piatra osândirii?

Dacă aș începe să-ți caut viața, „la bani mărunți”, raportând-o la cuvântul lui Dumnezeu, și-aș putea condamna și eu păcatele, multe și grele, cu propriile tale cuvinte. Aș putea să te învinuiesc de trufie, de îngâmfare, de necredință, de iubire de agonisire, de desfrânare, de tâlcuire anapoda a cuvântului lui Dumnezeu și a poruncilor Sale, de răceală în credință și de câte altele. Ți-aș găsi, poate, nu o singură „pată”, ci întreg trupul tău devenit o imensă pată neagră, fiindcă ochiul minții tale este viclean. Cât de mult mă scârbește această drăcească satisfacție de păcatul altuia, această infernală strădanie de a demonstra păcatele, adevărate sau închipuite, ale omului! Și când te gândești că cei cărora le place să se ocupe de așa ceva îndrăznesc să susțină că o fac din respect și că încearcă, prin toate mijloacele să îndeplinească porunca lui Dumnezeu despre iubirea aproapelui! Despre ce iubire poate fi vorba când cauți cu orice preț să vezi și să găsești chiar și la oamenii de seamă și la sfinți pete negre și când, pentru un singur păcat, cauți să le ponegrești toată viața, refuzând să li-l treci cu vederea, chiar și atunci când ar fi cazul.

Uitat-ați oare că dragostea „toate le răbdă” (1 Corinteni 13, 7)? Ce rău imens fac lor înșiși și altora acești viermi moralizatori! Ei fac să se surpe în conștiința multora respectul legitim față de anumite persoane, să li se întunece prestigiul, să nu mai poată fi luați drept exemplu de urmat, agită spiritele cu gând de osândă, își fac rău lor înșiși, luând de la diavolul otrava judecării aproapelui. Frate! „Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are putere să-l facă să stea” (Romani 14, 4). (Sfântul Ioan de Kronstadt - Viața mea în Hristos)

PROGRAMUL LITURGIC: 5 - 11 IULIE 2010

Vineri, 9 iulie 2010 – orele 17:00 – Taina Sf. Maslu; Taina Sf. Botez;

Sâmbătă, 10 iulie 2010 – orele 07:00 – Sfânta Liturghie; orele 08:30 – Parastas de obște; orele 17:00 – Vecernia;

Duminică, 11 iulie 2010 – orele 07:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie.